

og medens Sygdom er noget usikkert, saa er Alderdommen sikker, hvis de da leve saa længe, og den deraf følgende Svækkelse kjendes, den vil bidrage til, at de, om de end ikke helt miste Arbejdet, dog væsentlig mangle Evnen til at ernære sig selv; de komme derfor i den Stilling, at de ikke engang ere i Stand til at være Medlemmer af Sygekassen og betale de smaa Bidrag, som dertil kræves. En af vore ældste større Sygekasser i Kjøbenhavn hedder jo „Den forenede Syge- og Alderdomsunderstøttelseskasse“, jeg tror det er saaledes; Kassen er fra 1853 og er udmærket vel organiseret; den har strax tænt paa Alderdommen, og jeg kunde nævne en Mængde saadanne Kasser, som alle sammen have det Maal for Øie en Gang at støtte Medlemmerne, naar de blive gamle, det vil sige, naar de faae den Sygdom, som kaldes for Alderdom; det er ogsaa en Slags Sygdom. Jeg kan f. Ex. nævne en Kasse her i Landet, som en afdød Landsthingsmand, Grev Moltke-Bregentved, interesserede sig levende for; „Høje Alderdomsforsørgelseskasse“; den eksisterer vist endnu. Han konfererede den Gang med mig om dens Organisation, og han deltog ogsaa i den Kasse, som jeg stiftede, fordi han havde en levende Interesse for denne Sag; i den findes lignende Bestemmelser om Hjælp til Medlemmer, naar de blive gamle. Det er et Spørgsmaal, der er uadstilleligt fra Sygekasseinstitutionen. Man kan komme med mange fortræffelige Alderdomsforsørgelsesforslag, og jeg skal indrømme, at Regjeringens Forslag var i mange Retninger imødekommende, liberalt og fortræffeligt, men den egentlige Arbejderklasse faar man ikke med til den Sort Alderdomsforsørgelseskasser. Arbejderklassen, som den nu er — maatte den kan blive bedre og anderledes om 100 Aar — faar man ikke med, om man saa gjør Alderdomskasserne nok saa billige, giver nok saa store Bidrag og bestyrer dem nok saa fortræffeligt; man faar dem ikke til at gaa ind i disse Kasser saaledes, at det har virkelig Betydning. Ganste Enkelte kan man faae med, men i Virkeligheden kommer man ingen Vej, naar man ikke gaar den indirekte Vej, og den bedste Vej gaar gennem Sygekasserne. Lad dem der give blot et lille Bidrag mere end nødvendigt, og det kan man maasse faae dem til; naar man lover dem Noget, saa vil man faae dem med paa den Vej. Derfor vil jeg saa høilig ønske, at man, naar man er villig til at give større Bidrag fra Statens Side til Sygekasserne, vilde benytte denne Leilighed til at lade disse Bidrag virke saaledes, at de kom Medlemmerne til Gode, naar de bleve gamle. Saa var der Anled-

ning for dem til at gjøre yderligere Offre for denne Sygekassehjælp, naar den er organiseret saaledes, at de tillige i en vis Maader faae en lille Pengehjælp. Jeg har ogsaa glødet mig over dette Lovforslag i en vis Retning. Jeg ser nemlig ikke, at der er Noget til Hinder for — og jeg haaber heller ikke, at det er Meningen — at hvis en Sygekasse ordnede sig saaledes, at den vedblev at kræve samme Kontingent, saa at den ved at modtage Statens Bidrag kunde hjælpe Medlemmerne, naar de bleve gamle. Jeg vil paa det Barmeste anbefale og indstændig bede den ærede Minister om at være villig til at støtte de Ideer, jeg har tilladt mig at udtale.

Madjen: Jeg skal ikke bidrage til at trække Forhandlingerne i Langdrag; men der er under Forhandlingerne i Dag faldet enkelte Bemærkninger, som nødvendiggjøre nogle Udtalelser fra min Side. Det ærede 4de kongevalgte Medlem (Ryser) har saaledes paa et Par Punkter misforstaaet mig i Gaar. Han mente, at jeg havde udtalt mig mod Bestemmelsen om, at Ingen maatte være Medlem af flere anerkjendte Sygekasser, og endogsaar sagt, at jeg ansaa en saadan Bestemmelse for at være uretfærdig. Jeg skal dertil sige, at jeg ikke har udtalt mig om denne Bestemmelse, ikke med et eneste Ord, og langt mindre har jeg sagt, at Bestemmelsen var uretfærdig. Med Hensyn til denne Bestemmelse vil jeg nu sige, at jeg har ikke Noget imod, at en Person kan være Medlem af to eller flere Kasser, naar det ibrigt paa visse Betingelser kan lade sig gjøre; men jeg er selvfølgelig enig med det ærede Medlem i, at Ingen skal have Ret til at modtage Tilskud af det Offentlige to eller flere Gange. — Endvidere har det ærede Medlem misforstaaet mig, naar han mente, at jeg havde udtalt mig om de 6 Ugers Karenstid. Det har jeg heller ikke udtalt mig om. Jeg har ikke sagt Noget om, enten der skulde være 3 eller 6 eller 10 Uger eller en hvilken som helst anden Tid. Men jeg har udtalt mig om, at vi ved at lovgive om Sygekassernes Ordning i det Hele taget ikke skulde blande os i saa smaa Ting som denne. Dette Punkt og flere andre har jeg ment, at man trostrik kunde overlade til Sygekassernes Bestyrelse selv at afgjøre. — Overfor den høitærede Indenrigsminister vil jeg ogsaa gjerne gjøre et Par Bemærkninger, og først vil jeg omtale det Tal af 50 Medlemmer, som den ærede Minister nævnedes som nødvendigt, for at Kassen kan vinde Anerkjendelse. Den høitærede Minister mente, at det var dog kun et meget lille Antal Medlemmer, der fandtes